

Menneskeheden, der blomstrede hektisk som et Træ med en Sygdom i Roden. Ikke de naturbestemte Lidelser men alle Slags selvgjorte Plager og selvforskyldte Sorger tærede paa dens Kraft og lagde Tilværelsen øde for saa mange.

Da han kom hjem, sov Børnene. Ogsaa Pigen var gaaet i Seng. Meta sad alene ved sin Symaskine.

Han fortalte, hvor han havde været henne, og gjorde ogsaa rede for sit Indtryk af Mødet. Om Johannes talte han dog kun lidt.

„Og her har ingen været?“ spurgte han.

„Nej. Hvordan havde Arbejdsmandens lille Pige det?“

„Lidt bedre.“

Han skottede til hende. Meta havde rykket Lampen til sig for bedre at kunne se til sit Arbejde. Lyset faldt skarpt paa hendes Ansigt, og med Bekymring saa han, hvor medtaget hun i de sidste Dage var bleven af den Uro og de Savn, som hun gerne vilde skjule for ham. Sikkert gik hendes Tanker ofte tilbage til deres skønne Hjem i Jerve, som hun havde elsket saa højt; men aldrig talte hun om sin Sorg. Uden Klage sad hun i disse fremmede, solforladte Stuer, mellem hæsligt ødelagte Vægge fulde af Sørnhuller og Mærker efter de forrige Beboeres Skilderier, sad her med Udsigt til at have Sulten indenfor Døren i Løbet af et Par Maaneder.

Han satte sig ned og faldt i Tanker med Haanden under Kinden.

„Bethesda!“ sagde han, da Meta et Øjeblik standsede sin Maskine for at lægge et Læg. „Det var jo Navnet paa en Dam i Jerusalem. „Ved Faareporten“. Husker du Fortællingen? En Gang imellem kom en Engel ned fra Skyen og rørte Vandet, saa det fik lægende Kraft. Ser man ikke den hele Scene livagtig for sig? En Vrimmel af Krøblinge og Syge, der sidder rundt om ved Bredden og venter paa Miraklets Time. Og allesammen styrter de til som en Flok Besatte, hver Gang en nysgerrig Fiskesnude kruser Vandskorpen. Det er et Billede af Menneskehedens Historie gennem alle Tider. Saadan har vi siddet i Aartusinder og spejdet efter en trolddomsagtig Haandsrækning i Farer og Nød